

*** נסיגה (יום ד', 9.12.70 20:20) — הנסיגה האסית של חטיבת הנחתים הימית בכפוף קוריאנה.

תל-אביב

*** והיה אב... (נת, אנגליה) — מרד-הנעורים בא לדי ביטוי בפנימיית נערי רים בריטית, בסרט הצועד על הגבול הדק שבין מציאות ופנטזיה. סרקסטי ומוגזב כ- כוונה.

*** נשים אוהבות (סטודיו, אנגליה) — תמצית תורתו של ד. ה. לורנס, שניסה לעמוד על שלמות היחסים בין בני-האדם, בסרט עשוי בטעם טוב, מצולם ל- הפלא ומשחק על רמה גבוהה. כדאי ל- ראות.

*** הלוחם האחרון (אופיר אר-צות-הברית) — מרד אינדיאנים בימינו. הי אופירה והדמויות מתאימים, אבל התסריט מלא בבדיחות יותר מאשר בדחף להתקומם.

ירושלים

*** המתכננים (אוריון, ארצות-הברית) — סיון לתאר את המניעים ל- מהפיכת הנוער האמריקאי, הנהגה בעיקר מהופעתו המבריקה של אליוט גולד ב- תפקיד הראשי.

*** סכין במים (סמדר, פולין) — סרט קאמרי של רומאן פולנסקי, הי מתאר באורח דרמטי ובחריפות רבה את היחסים בין זוג נשוי וסטודנט צעיר, הי מבליים יחד יממה על סירת-מיפרש.

חיפה

*** הארורים (פאר, איטליה) — עליית האנשים לשליטון, כפי שהיא משתקפת בקורות משפחת תעשיינים גרמי-נית גדולה. בימיו מרשים בעוצמתו של לוקינו ויסקונטי, צילום יוצא מן הכלל.

הפקה

סיכוני מלחמה

בקולנוע

סרט-הענק החדש שיצא לאחרונה מהול-בוד נושא את השם טורה טורה טורה, והוא מנציח על הבד את ההתקפה על פירל הארבור, כפי שהיא משתקפת בעיני האמריקאים ובעיני היפנים גם יחד. לשם כך הוסרט הסרט על-ידי שתי יחידות הפ-קה שונות, אחת בהנהלת הבמאי האמריקאי ריצ'ארד (כפיה) פלישר, השנייה תחת ידיו של גדול במאי יפן, אקירו (שבעת הסאמוראים) קורוסאוה.

המפיק הוא דאריל זאנוק, מי שהתנסה כבר במיכצ'ה דומה ביום הארון ביותר. כאשר נשאל זאנוק כמה עלה סרטו, סירב לענות, בטענה שבעלי-המניות עוד לא קיב-לו את האינפורמציה, והיה מעדיף שלא יגלו את הסכום (העגלגל) מעל דפי עיתון. לעומת זאת גילה זאנוק שהמלחמה הי-קולנועית לא עברה בלא נפגעים. היה לנו הרוג אחד, הוא מספר, טייס ש-הנמיך טוס ונפל, ועוד כמה פצועים. אני שים שעמדו קרוב מדי למקומות בהם נע-רכו פיצוצים לצורך ההסרטה. אבל אם לוקחים בחשבון איוה מין סרט זה, צריך להורות לאלוהים שלא היו אבידות קשות יותר. גם זו נחמה.

כוכבים

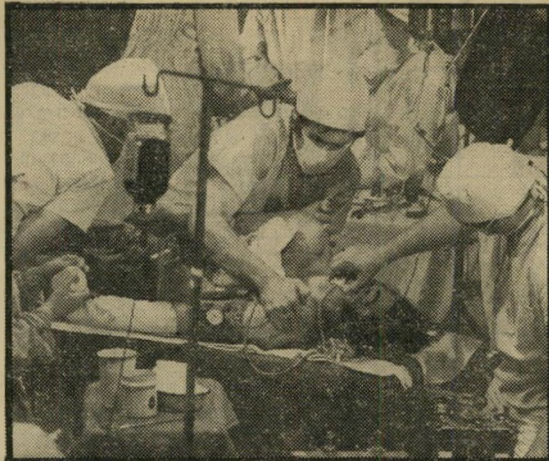
שעשועים

נוסח ואדים

הבמאי הצרפתי רוג'ה ואדים, הנחשב ל-מומחה הגדול בעולם לפצצות-מין בלונדון, ניות, מסיים עתה בהוליבוד את עבודתו על הסרט עם רוק האוסון, שכל עלילתו מתרחשת בקולג'. האוסון הוא מורה, ו-איך כמוהו תלמידה אחת היכולה למשוך ידיה ממנו.

כדי לשמור על התרומית המפורסמת ש-לו, ממשין ואדים ב"עבודתו" גם לאחר סיום הצילומים. לדוגמה, בצילום שפירסם בעולם הוא יוצא לטייל בינחותא על שפת-הים, בחברת שתיים משחקניות הסרט. הי-חלבושת — ואדימית אופיינית (ראה תמו-נה).

הנערה משמאל, מרגרט מארקוב, היא,

נאש : לצוזוק, כדי לא להשתגע

(רינג לארדנר הבן, מן המנודים של הוליווד בעבר) והסיפור (של מנתח, אשר חתם בעילום-שם) יוצאים מן הכלל, ומישחקם של אליוט גולד, דונאלד סאתרלנד או סאלי קלרמן, משלימים חווייה קולנועית בלתי-רגילה זו. הסתייגות אחת: הצנזורה שלנו קיצצה את הקטעים המחרידים ביותר במלאתכם של הרופאים, וכתוצאה מכך ניטל חלק מן העוקץ של הסרט, שעשוי היום להיראות כתיאור קבוצת רופאים העושה חיים.

גיחוכים

בצל המוות

מאש (תל-אביב, תל-אביב, אר-צות-הברית) — קומדיה מאק-ברית, המשקפת את ריגשותיהם של צעירים אמריקניים רבים, הרואים את המלחמה כ-בדיחה עקובת-דם וזוועתית.

בסיס של בית-חולים נייד עומד במרכז הסרט, המתרחש במלחמת קוריאנה, כנראה כהגנה מפני הצנזורה, אבל יכול להתקיים בדיוק בצורה זהה גם במלחמת ויאט-נאם. עלילה אין, אך יש תשלובת של סיפורים, חווייתיהם של רופאים, הנמלטים לעולם של הלצות אבסורדיות, מאקבריות ומטורפות, כדי להשכיח מזכרונם מציאות נוראה עד כדי כך, שאם יתייחסו אליה במלוא הרצינות, ימצאו את עצמם בכתנות משוגעים, אפילו אם יהיו הא-נשים המאוונים ביותר על אדמות. ואולי דווקא משום שהדי היריות אינם נשמעים, האבסורד בולט עוד יותר. למשל: הרופאים נחים קימעה לאור השמש, בשדה תעופה קטן של יחידתם. לכאן מגיעות בלי הרף גופות שסועות מן החזית, המוני גוויות ממש כבסרט נע, אבל איש אינו מפנה אליהן את ראשו. בין גוויה אחת לשנייה לשים הרופאים את גופותיהן של האחיות, או, עורכים טקס קבורה מדומה לאחד מהם, החושש כי איבד את כוח-ההגברא. ג'יפים עמוסי פצועים עוברים בשבילי הבוק, והרמקול, עצם המהווה דמות בפני עצמה בסרט, מכריז במתיקות על הסרט שיוצג בערב, סרט המפאר את המלחמה כהרפתקה נפלאה מאין כמוה, כרגיל. הבימוי (רוברט אלטמן), איש טלוויזיה לשעבר) התסריט

ז'אן מורו (בפיאה בלונדית) ונאן

טיעון היכול לעמוד בדרכה זו, פשוט אינו קיים עבורה. לצידה נראה קלוד מאן הצעיר (דאז) חיזור במקצת, כפקיד הבנק הנופל קרבן לאישה ולחיומורים, והמנסה לשווא להשתחרר משניהם. אין זה הטוב בסרטי דמי, אבל מי שאוהב סרטים קאמריים יוצאי-דופן, ימצא כאן חומר לעיין בו.

אהבה

של מהמרת

מיפרץ המלאכים והחוט-אים (ארמון דוד, תל-אביב, צר-פת) — סרט זה, שנעשה על-

ידי ז'אק דמי עוד לפני "מטריות שרבורג" חיכה שנים רבות במחסנים בארץ, כנראה משום שהמינה הצנוע שלו, העובדה שאינו בצבעים, שאין בו סצינות מסעירות, עוררו את הרושם כי איש לא יבוא לראותו. אמנם אין זה שיא יצירתו של דמי, ברם, זהו סרט עשוי בטעם, ברגישות ובהבנה גדולה מן הצפוי.

זהו סיפורו של פקיד-בנק קטן, המגלה את מישחקי-המול ואת אשת חייו, מהמרת שאינה יכולה להיפרד מאוויר הקאזינו, בעת ובעונה אחת. היחסים ביניהם, המשתנים במקביל לרווחים או הפסדים ליד השולחנות הירוקים, מהווים מערכת שלמה, העשויה להזכיר לא פעם את יחסיהם של המתמכרים לסמים. ולכות הבמאי יש לציין כי אינו מנסה להטיף מוסר, אלא לתאר את המצב כפי שהוא, על כל גווניו, ומותר בידי הצופה את הזכות להסיק מסקנות.

אולם הישג החשוב ביותר של הסרט טמון בהופעתה של ז'אן מורו, בפאה נוכרית בלונדית, המגלמת אשה שאינה מסוגלת כלל להתקיים בלא המתח של ההימור, וחשה בו הגאה הקרובה להאנה מינתה. היא מתמסרת לשגעונה בחדווה, בלי יסורי-מצפון ובלי בושה, וכל

ה"בורביל"

האחרון

צנחני האטלנטיק (הוד, תל-אביב, צרפת) — זהו סרטו הא-חרון של הקומיקאי הצרפתי

בורביל לפני מותו, אבל הקאריירה שלו היתה ראויה, לכל הדעות, למציבה משכונת יותר. מהתלה זו על כפר צרפתי במלחמת-העולם השנייה, ועל בעל-המסבאה (בורביל) שנאלץ לשתף פעולה עם המחתרת, ועם הבריטים, לאחר שנחן אנגלי הצליח להסתתר במיטת בתו, היתה אולי משעשעת את הצופים לפני עשרים שנה, אבל נראית היום חסרת-שיניים ודלה-פילפל, ברוב הזמן.

האנגלים, הצרפתים והגרמנים מדברים כולם את אותה השפה (צרפתית), בהבדלי מיבטא בלבד. גיבורי המחתרת נראים מפגרים למדי בשכלם. לעומת זאת גם הקצינים הבריטיים וגם המנהיגים האנגליים אינם עושים רושם מפקח ביותר. פרט לבורביל, המשחק בטבעיות ובפש-טות, אשר איפיינו אותו לכל אורך דרכו, וסופי דמארה, כאחותו העוזרת לו לטפל במסבאה, מצטיינים כל שאר המשתתפים בהגומות נטות מכדי להצחק. אפילו פיטר מקאנרי, שחקן בריטי הזוכה לאחרונה להצלחה רבה אפילו בתיאטרון בלונדון, נראה כאן אומלל למדי.

המציבה של בורביל : ברי פילפ

הבמאי, מארסל קאמי, שכח כנראה לחלוטין את הימים בהם עשה את "אורפאו נגרו", אם יכול היה לעשות סרט פושר כמו "צנחני האטלנטיק", בחופי בראזיל חש הרבה יותר טוב מאשר על חופי נורמנדיה.